

stwierdzić uzdolnienie artystyczne kandydatów, w przyjęciu zaś na inne oddziały wynik egzaminu po przejściu oddziału przygotowawczego. Wymagania i sposób przeprowadzenia egzaminów określa regulamin studjów.

Po przyjęciu uczniowie zwyczajni składają wobec dyrektora przez podanie ręki uroczyste przyrzeczenie przestrzegania godności akademickiej i przepisów szkolnych.

Art. 15. Uczniowie zwyczajni otrzymują przy zapisie książeczkę legitymacyjną i dowód osobisty z fotografią.

Wolni słuchacze otrzymują poświadczenie przyjęcia do szkoły w charakterze wolnych słuchaczy.

Art. 16. Uczniowie zwyczajni i wolni słuchacze uiszczają przy zapisywaniu się opłatę wpisową oraz z początkiem każdego semestru opłaty za korzystanie z pracowni.

Po ukończeniu pełnego kursu nauk i złożeniu egzaminów uczniowie zwyczajni otrzymują dyplom.

Art. 17. Regulamin i program studjów, przepisy egzaminacyjne, formy dokumentów oraz wysokość opłat wpisowych, za korzystanie z pracowni, za egzaminy i dyplomy określa osobne rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane na wniosek Rady Nauczycielskiej.

Art. 18. Rada Nauczycielska przedkłada Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego corocznie z końcem roku szkolnego plan wykładów i zajęć szkolnych na najbliższy rok szkolny do zatwierdzenia.

Art. 19. Uczniowie zwyczajni i wolni słuchacze podlegają władzy dyscyplinarnej Rady Głównej; przepisy postępowania dyscyplinarnego określi rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane na wniosek Rady Głównej.

Uczniowie zwyczajni mogą stowarzyszać się i zgromadzać się na zasadzie przepisów odnoszących się do stowarzyszeń i zgromadzeń akademickich, przyczem prawa i obowiązki senatów szkół akademickich wykonywa Rada Główna.

Art. 20. Uczniom zwyczajnym przysługują te same ulgi i przywileje w zakresie przepisów wojskowych, co studentom szkół akademickich.

Uczniowie zwyczajni korzystają narówni ze studentami szkół akademickich z ulg w taryfie kolejowej.

Art. 21. Pierwszych profesorów i nauczycieli zamianuje Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na podstawie opinii komisji, złożonej z delegatów Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie pod przewodnictwem wybranego przez nich profesora Wydziału architektury w Politechnice Warszawskiej.

Pierwszego zastępcę dyrektora wyznaczy Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

975.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 listopada 1922 r.

o rozszerzeniu granic m. Kłobucka.

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) zarządza się co następuje:

§ 1. Do miasta Kłobucka, położonego w powiecie częstochowskim województwa kieleckiego, włącza się wsie Zagórze i Zakrzew wraz z folwarkami i lasami do nich należącymi.

Jednocześnie wymienione miejscowości wyłącza się z gminy Kamyk.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1923 r.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

976.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów

z dnia 25 listopada 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania ustawy z d. 22 września 1922 r. o kosztach postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 22 września 1922 r. o kosztach postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (Dz. U. R. P. № 89 poz. 800) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę zasadniczą od skargi (art. 1 ustęp pierwszy ustawy) oraz opłaty od podań i ich załączników (art. 4 ustawy) uiszcza się znaczkami stemplowymi (skarbowymi—nie sądowymi) albo gotówką; opłaty od świadectw i odpisów, wydawanych przez Najwyższy Trybunał Administracyjny (art. 5 ustawy), tylko znaczkami stemplowymi.

§ 2. Znaczkami stemplowymi, odpowiadające wysokości opłaty zasadniczej, należy nakleić na pierwszej stronie podania. Urzędnik biura podawczego Najwyższego Trybunału Administracyjnego winien te znaczkami stemplowymi—jeśli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru—skasować w ten sposób, iż na każdym znaczkowi stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową i datę dnia kasowania tak, aby część pieczęci—w każdym razie jednak data kasowania znajdowała się na znaczkowi, część zaś poza nim na papierze; gdyby pieczęć urzędowa nie wykazywała daty dnia kasowania, winien urzędnik biura podawczego datę tę wpisać na każdym znaczkowi atramentem oraz wycisnąć pieczęć w sposób wyżej wskazany.

§ 3. W ten sam sposób należy postąpić przy uiszczaniu opłat od podań i załączników, wymienionych w art. 4 ustawy, naklejając jednakże na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach, na pierwszej stronie jednego egzemplarza, znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich egzemplarzy i arkuszy podania, tudzież od wszystkich załączników.

§ 4. Przy uiszczaniu przewidzianych w art. 5 ustawy opłat od świadectw i odpisów, należy znaczki stemplowe, przypadające od pierwszego i dalszych arkuszy świadectw względnie od wszystkich stron odpisów, nakleić na świadectwie, względnie odpisie i znaczki te skasować w sposób wskazany w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W razie uiszczenia opłaty zasadniczej oraz opłat od wymienionych w art. 4 podań i załączników gotówką, należy odpowiednią kwotę wnieść do kasy skarbowej, która potwierdzi zapłatę na skardze względnie podaniu, albo — jeśli płatnik tego żąda — osobnym kwitem kasowym, w którym to razie petent obowiązany jest kwit kasowy nakleić na skardze względnie podaniu. Najwyższy Trybunał Administracyjny zaświadczy na żądanie petenta, iż kwit pozostał w aktach.

§ 6. Kwotę, którą należy złożyć tytułem kaucji na zabezpieczenie opłaty dodatkowej (art. 1 ustęp 2 ustawy), wpłaca się gotówką za pomocą blankietu nadawczego Pocztowej Kasy Oszczędności na konto № 30110 Centralnej Kasy Państwowej, przyczem na odcinku blankietu, t. zw. „dowodzie odbioru”, jak również na odwrotnej stronie odcinku blankietu t. zw. „dowodu złożenia” wpisać należy „Kaucja do dyspozycji Najwyższego Trybunału Administracyjnego w procesie N. N. przeciwko N. N. o . . . . .”. Tak uzupełniony dowód odbioru winien być naklejony na skardze jako dowód zapłaty.

W ten sam sposób należy postąpić, jeśli Najwyższy Trybunał Administracyjny w myśl art. 3 ustęp trzeci ustawy nałożony na skarżącego obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej, niepokrytej kaucją, z tą jednak różnicą, iż wpisać należy „Opłata dodatkowa w myśl decyzji N. T. A. z . . . . . w procesie N. N. przeciwko N. N. o . . . . .”. Dowód odbioru należy przelać Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu.

Blankiety nadawcze Pocztowej Kasy Oszczędności nabywa się w każdym urzędzie pocztowym.

§ 7. Nieuiszczoną w terminie opłatę dodatkową (art. 3 ustępy drugi i trzeci ustawy) oraz nieuiszczone opłaty od podań i załączników ściągają władze skarbowe; w tym celu Najwyższy Trybunał Administracyjny zawiadamia Ministerstwo Skarbu o każdym poszczególnym przypadku.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

977.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 20 października 1922 r.

w przedmiocie wprowadzenia na Ziemię Wileńską niektórych rozporządzeń sanitarnych oraz dotyczących aptek.

Na podstawie zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371), ustawy z dnia 19 lipca 1919 roku o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciwko ospie (Dz. P. P. P. № 63, poz. 372), ustawy z dnia 1 lipca 1921 r. o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerkich (Dz. U. R. P. № 64, poz. 396) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 64, poz. 569), zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego wprowadza się:

1) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 26 lutego 1921 r. w przedmiocie urzędzenia i utrzymywania piekarń i sklepów z pieczywem oraz wypieku chleba (Dz. U. R. P. № 26, poz. 151),

2) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 7 marca 1921 r. w przedmiocie używania domieszek do mąki i chleba (Dz. U. R. P. № 29, poz. 167),

3) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 kwietnia 1921 r. w sprawie ograniczenia przywozu fasoli (Dz. U. R. P. № 32, poz. 197),

4) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 15 stycznia 1920 r. w przedmiocie handlu hurtowego środkami leczniczymi (Dz. U. R. P. № 5, poz. 36), z tą zmianą, że w art. 5 i 7 tego rozporządzenia terminy: „1 marca 1920 r.”, względnie „15 lutego 1920 r.” zastępuje się terminami „1 marca 1923 r.” względnie „15 lutego 1923 r.”.

5) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie uprzywilejowania ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw z dnia 3 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 194) i z dnia 4 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 18, poz. 154),

6) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 31 marca 1920 r. w przedmiocie sprzedaży kokainy w aptekach i składach materiałów aptecznych (Dz. U. R. P. № 36, poz. 201),

7) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 lipca 1920 r. w przedmiocie udzielania koncesji na zakładanie aptek (Dz. U. R. P. № 62, poz. 411),

8) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 20 sierpnia 1920 r. w przedmiocie wyrobu i sprzedaży pochodnych arsenobenzolu, używanych w praktyce lekarskiej (Dz. U. R. P. № 84, poz. 560) i rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego o zmianie rozporządzenia z dnia 20 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 84, poz. 560) w przedmiocie wyrobu i sprzedaży pochodnych arsenobenzolu, używanych w praktyce lekarskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 63, poz. 394),

9) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 23 sierpnia 1920 r. w przedmiocie utworzenia